

Arrest

nr. 237 105 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Noord-Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.*

Waar verzoeker betoogt dat de lijst met veilige landen reeds bekritiseerd werd en in het geval van Macedonië aanvechtbaar is, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient dan de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke vermits hij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie.

3.2. *Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst uit een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vreest te worden vermoord in opdracht van enkele hooggeplaatste politici omdat hij beschikt over geheime informatie aangaande de verdwijning van enkele Macedonische burgers tijdens het conflict in Macedonië, (ii) verzoeker in gebreke blijft de aangehaalde feiten te bewijzen, (iii) verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten, (iv) verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Noord-Macedonië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn en (v) de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststelling niet kunnen wijzigen.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het geven van een theoretische en algemene uiteenzetting, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.3.1. Verzoeker betwist niet dat hij veelvuldig reisde naar verschillende landen en telkens terugkeerde naar Macedonië terwijl hij reeds vanaf 2014 of 2015 bedreigd werd. Evenmin weerlegt hij dat hij op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker poogt dit goed te praten door te stellen dat hij hoopte dat de problemen door zijn afwezigheid zouden verminderen en dat zijn vervolgers hem zouden vergeten. Eenzelfde poging onderneemt verzoeker door te verduidelijken dat hij min of meer 15 dagen bleef, meestal binnen vertoefde en zijn echtgenote niet ongerust wou maken. Deze houding strookt niet met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft het gebrek aan asielaanvraag in Zweden, waaromtrent verzoeker aangeeft te zijn geïnformeerd dat Macedonische burgers daar “sowieso meestal” negatieve beslissingen kregen, en in de andere landen die verzoeker aandeed. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding, met name dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in een Europees land, telkenmale terugkeerde naar Macedonië en het feit dat hij ‘kiest’ waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Verzoeker slaagt er evenmin in de motieven omtrent de huidige aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen in Macedonië te weerleggen. Opnieuw beperkt verzoeker zich tot het herhalen van verklaringen en een poging tot het vergoelijken van de situatie. Verzoeker gaat echter voorbij aan de door hem afgelegde verklaringen: “Vervolgens zeiden ze, we weten waar je vrouw werkt, welke school je kinderen gaan, waar jullie wonen, noem maar op.” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 8). Ook de commissaris-generaal wijst erop dat de belagers van verzoeker bij hun bedreigingen van in het begin naar zijn vrouw en kinderen verwezen. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat de verklaringen van verzoeker dat hij nog geen zekerheid heeft over zijn verblijf in België en het niet gemakkelijk is om zijn volwassen kinderen te overtuigen het land te ontvluchten, gezien het door hem beweerde ernstig karakter van de bedreigingen en de hoge functies van zijn belagers, geenszins kunnen volstaan. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift evenmin in dit in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft het gebrek aan bewijzen voor de aangehaalde feiten, gaat verzoeker wederom over tot het herhalen van zijn verklaringen. Verzoeker gaat vooreerst voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing omtrent de neergelegde documenten. Hij slaagt er dan ook niet in deze motieven aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen. Daarnaast laat verzoeker het motief van de commissaris-generaal waarin wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegde van de door hem aangehaalde bedreigingen, die reeds jarenlang zouden aanhouden en waarbij hij zowel op zijn werk als op straat en aan zijn woning zou zijn lastiggevallen, onverlet en wordt hieraan geen afbreuk gedaan. Verzoeker slaagt er tot slot ook niet de vaststellingen in een ander daglicht te

plaatsen door het verwijzen naar en het voegen van algemene rapporten en artikelen. Dit volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt, op basis van de informatie waarnaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, op goede grond dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.

Verzoeker ontkent, noch weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen zijn persoon. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. De commissaris-generaal stelt terecht dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Verzoeker kan dit niet goedpraten door voor te houden dat de vice-minister zelfs betrokken is en de minister dus de zaak niet echt kan oplossen hoewel hij dit in het openbaar en in de media zegt. Het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker behalve het consulteren van een advocaat geen enkele poging ondernam om bescherming te bekomen in Noord-Macedonië, blijft dan ook staande.

Verzoeker neemt het bestaan van wetgeving en beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië op de korrel. Het uitvoerige, doch herhalende en algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve en permanente bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Noord-Macedonië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoeker in algemene bewoordingen verwijst naar onder meer corruptie en in zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt ook hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Gelet op deze vaststelling kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er tot slot op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 22 mei 2020 voert verzoekende partij allereerst aan dat haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging worden beperkt door voormeld machtenbesluit terwijl zij gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure (miskenning van de artikelen 6 en 13 EVRM). Verzoekende partij volhardt in haar vraag om gehoord te worden en meent dat de problematiek van COVID-19 geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden. Zij wenst te onderstrepen dat de moeilijkheden voor de Raad om zittingen te organiseren, niet kunnen gelijkgesteld worden aan een onmogelijkheid om dit te doen – de zittingen hernamen ten andere vanaf 18 mei 2020 – en kunnen in geen geval gelijkgesteld worden aan overmacht, wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen. In zoverre de Raad zou menen dat de omstandigheden toch buitengewoon zouden zijn, zo vervolgt verzoekende partij, dan moet eveneens vastgesteld worden dat deze omstandigheden het verzoekende partij eveneens onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken om haar raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in gezelschap van een tolk, rekening houdend met de bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat

wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij in de pleitnota poneert, worden haar rechten door voormeld machtenbesluit derhalve geenszins beknod.

3.2.1. Verder stelt verzoekende partij dat *“hij in geen geval zich akkoord kan verklaren met de bijzonder beperkte analyse, die niet in concreto antwoordt op zijn verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in zijn verzoekschrift, de beslissing van de CGVS zou bevestigen.”* en meent zij dat de beschikking geenszins een antwoord biedt op de kritieken en opmerkingen zoals aangevoerd in haar verzoekschrift.

Zij volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in haar verzoekschrift en benadrukt de volgende elementen:

“1- De CGVS verwijt aan verzoeker dat hij geen bewijzen neerlegt van zijn problemen. Verzoeker heeft echter een brief van de Rode Kruis neergelegd, waarin bevestigd wordt dat hij voor hen van 1999 tot 2004 gewerkt heeft. Hoewel de brief geen specifieke landen nog conflicten vermeldt waarin verzoeker betrokken was, legt verzoeker uit dat dit de normale procedure is bij de Rode Kruis. Hij heeft verklaard dat het ongewoon is binnen de Rode Kruis om getuigenissen met confidentiële informatie te vermelden. Onder de fundamentele beginselen van de Rode Kruis, zijn de beginselen van onpartijdigheid, neutraliteit, en onafhankelijkheid.

Het ICRC heeft een "unieke status" in het internationaal recht. Het heeft inderdaad "het recht (...) om zich te onthouden van getuigen", erkend door verschillende bronnen van internationaal recht (waaronder de Procedure en bewijsregeling van het Internationaal Strafhof, regel 73, en ook door de rechtspraak van de International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia -hieronder ICTY-).

*In zijn arrest van 27 juli 1999 inzake Simić et al heeft de proceskamer van het ICTY vastgesteld dat het ICRC volgens het internationaal recht het absolute voorrecht geniet om zijn vertrouwelijke informatie niet openbaar te maken. Het Hof heeft vermeldt dat « le mandat du CICR visant à protéger les victimes de conflits armés en vertu des Conventions de Genève, des Protocoles additionnels et des Statuts du Mouvement représente un " immense intérêt général " » en dat « la capacité du CICR à remplir ce mandat **dépend de la volonté des parties belligérantes à accorder au CICR l'accès aux victimes de ce conflit ; et cette volonté, à son tour, dépend de l'adhésion du CICR à ses principes d'impartialité et de neutralité ainsi qu'à la règle de confidentialité** ». (https://www.icrc.org/fr/doc/resources/documents/misc/5wsegg.htm?fbclid=IwAR3w0BtzWZcW210kiT7Nr_rDCb-S7THOUjMr8Io1eQkGq8I9vEltXlpV0#a6)*

(vrije vertaling:

Het mandaat van het ICRC om slachtoffers van gewapende conflicten in het kader van de Verdragen van Genève te beschermen, aanvullende protocollen en statuten van de ICRC vormt een "immens algemeen belang" en "het vermogen van het ICRC om dit mandaat te vervullen, hangt af van de bereidheid van de strijdende partijen om het ICRC toegang te verlenen aan de slachtoffers van dit conflict; en dit zal op zijn beurt afhangen van de naleving door het ICRC van zijn beginselen van onpartijdigheid en neutraliteit en van de regel van vertrouwelijkheid".

Op de website van de International Committee of the Red Cross (ICRC), leest men over het beleid van het ICRC inzake bewijsmateriaal in actie : "Parmi le personnel du CICR, il est communément admis que « le CICR ne témoigne pas ». C'est souvent le résultat de la politique appliquée par le CICR, mais il ne s'agit nullement de la politique en soi. Les autorités légales citées dans le présent mémoire sont toutes unanimes sur le fait que « le CICR n'est pas tenu de témoigner ». En d'autres termes, la règle est que le CICR ne peut être contraint de témoigner, mais que la décision de le faire (ou non) relève du CICR lui-même, au cas par cas."

(vrije vertaling:

Onder ICRC personeel, is het algemeen aanvaard dat "het ICRC niet getuigt." Dit is vaak het gevolg van het beleid van het ICRC, maar het is zeker niet het beleid zelf. De juridische autoriteiten aangehaald in deze brief zijn allemaal unaniem dat "het ICRC niet verplicht is om te getuigen." Met andere woorden, de regel is dat het ICRC niet kan worden gedwongen om te getuigen, maar of de beslissing om dit te doen (of niet) is de verantwoordelijkheid van het ICRC zelf, op een case-by-case basis.)

Verzoeker heeft nochtans opnieuw geprobeerd om een van zijn toenmalige superieurs in Genf te contacteren om nieuwe bewijzen neer te leggen. Zodra hij een antwoord krijgt, zal hij Uw Raad op de hoogte brengen.

2- Verzoeker wenst Uw Raad ook te informeren dat zijn vervolgers nog per maand 3 tot 4 keer naar zijn huis komen en informatie over hem aan zijn echtgenote vragen.”

3.2.2. Waar verzoekende partij in haar pleitnota aanvoert dat in de beschikking van 11 maart 2020 geen antwoord op al haar kritieken en opmerkingen in het verzoekschrift wordt geboden, waarbij zij evenwel nalaat te preciseren voor welke van haar argumenten dit het geval zou zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden, zoals dit gebeurd is in de beschikking van 19 maart 2020. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin de partijen uitdrukkelijk op de mogelijkheid gewezen worden om binnen de termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking te vragen om wel degelijk en alsnog te worden gehoord en alzo mondeling ter zitting hun opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking te formuleren, omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu*, na de vraag tot horen en te dezen voormelde pleitnota van verzoekende partij, een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoonde, zoals *in casu* gelet op inzonderheid de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.383). De verplichting van art. 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. 240.981, nv Dranaco).

In voornoemde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet lijkt aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië. De beschikking van 11 maart 2020 motiveert als volgt:

“(…) In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vreest te worden vermoord in opdracht van enkele hooggeplaatste politici omdat hij beschikt over geheime informatie aangaande de verdwijning van enkele Macedonische burgers tijdens het conflict in Macedonië, (ii) verzoeker in gebreke blijft de aangehaalde feiten te bewijzen, (iii) verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten, (iv) verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Noord-Macedonië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn en (v) de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststelling niet kunnen wijzigen.

3.3. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het geven van een theoretische en algemene uiteenzetting, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het vergoelijken en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.*

3.3.1. *Verzoeker betwist niet dat hij veelvuldig reisde naar verschillende landen en telkens terugkeerde naar Macedonië terwijl hij reeds vanaf 2014 of 2015 bedreigd werd. Evenmin weerlegt hij dat hij op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker poogt dit goed te praten door te stellen dat hij hoopte dat de problemen door zijn afwezigheid zouden verminderen en dat zijn*

vervolgers hem zouden vergeten. Eenzelfde poging onderneemt verzoeker door te verduidelijken dat hij min of meer 15 dagen bleef, meestal binnen vertoefde en zijn echtgenote niet ongerust wou maken. Deze houding strookt niet met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft het gebrek aan asielaanvraag in Zweden, waaromtrent verzoeker aangeeft te zijn geïnformeerd dat Macedonische burgers daar "sowieso meestal" negatieve beslissingen kregen, en in de andere landen die verzoeker aandeed. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding, met name dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in een Europees land, telkenmale terugkeerde naar Macedonië en het feit dat hij 'kiest' waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Verzoeker slaagt er evenmin in de motieven omtrent de huidige aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen in Macedonië te weerleggen. Opnieuw beperkt verzoeker zich tot het herhalen van verklaringen en een poging tot het vergoelijken van de situatie. Verzoeker gaat echter voorbij aan de door hem afgelegde verklaringen: "Vervolgens zeiden ze, we weten waar je vrouw werkt, welke school je kinderen gaan, waar jullie wonen, noem maar op." (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 8). Ook de commissaris-generaal wijst erop dat de belagers van verzoeker bij hun bedreigingen van in het begin naar zijn vrouw en kinderen verwezen. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat de verklaringen van verzoeker dat hij nog geen zekerheid heeft over zijn verblijf in België en het niet gemakkelijk is om zijn volwassen kinderen te overtuigen het land te ontvluchten, gezien het door hem beweerde ernstig karakter van de bedreigingen en de hoge functies van zijn belagers, geenszins kunnen volstaan. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift evenmin in dit in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft het gebrek aan bewijzen voor de aangehaalde feiten, gaat verzoeker wederom over tot het herhalen van zijn verklaringen. Verzoeker gaat vooreerst voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing omtrent de neergelegde documenten. Hij slaagt er dan ook niet in deze motieven aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen. Daarnaast laat verzoeker het motief van de commissaris-generaal waarin wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegde van de door hem aangehaalde bedreigingen, die reeds jarenlang zouden aanhouden en waarbij hij zowel op zijn werk als op straat en aan zijn woning zou zijn lastiggevallen, onverlet en wordt hieraan geen afbreuk gedaan. Verzoeker slaagt er tot slot ook niet de vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen door het verwijzen naar en het voegen van algemene rapporten en artikelen. Dit volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt, op basis van de informatie waarnaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, op goede grond dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.

Verzoeker ontkent, noch weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen zijn persoon. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. De commissaris-generaal stelt terecht dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Verzoeker kan dit niet goedpraten door voor te houden dat de vice-minister zelfs betrokken is en de minister dus de zaak niet echt kan oplossen hoewel hij dit in het openbaar en in de media zegt. Het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker behalve het consulteren van een advocaat geen enkele poging ondernam om bescherming te bekomen in Noord-Macedonië, blijft dan ook staande.

Verzoeker neemt het bestaan van wetgeving en beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië op de korrel. Het uitvoerige, doch herhalende en algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve en permanente bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Noord-Macedonië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoeker in algemene bewoordingen verwijst naar onder meer corruptie en in zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt ook hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Gelet op deze vaststelling kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er tot slot op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Met het benadrukken en aandikken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond.

Dat het ongewoon is binnen het Rode Kruis om getuigenissen met confidentiële informatie te vermelden en het Rode Kruis het voorrecht geniet om zijn vertrouwelijke informatie niet openbaar te maken, zoals beargumenteerd door verzoekende partij, neemt niet weg dat in de door verzoekende

partij neergelegde brief van het Rode Kruis ter bevestiging van haar werk van 1999 tot 2004 geen melding wordt gemaakt van specifieke landen, conflicten of verdwijningszaken waardoor dit niet ter ondersteuning kan dienen van de door haar aangevoerde problemen. Het enige document waarin deze zaken worden gespecificeerd, is het cv dat verzoekende partij zelf opstelde en dat geen enkele objectieve bewijswaarde heeft. De bestreden beslissing duidt overigens nog aan dat *“U gaf bovendien geen concreet antwoord op de vraag over welke informatie u dan juist zou beschikken waarvoor men u uit de weg wil ruimen. Dat de politici van wie algemeen geweten is dat ze betrokken waren bij het UÇK-M ook met deze verdwijningen iets te maken zouden kunnen hebben, kan immers net zomin als de observatie dat de verdwenen personen wellicht werden vermoord als geheime informatie worden beschouwd (CGVS, p. 11-12).”* Verzoekende partij legde bovendien geen enkel begin van bewijs neer van de door haar aangehaalde bedreigingen, die reeds jarenlang zouden aanhouden en waarbij zij zowel op haar werk als op straat en aan haar woning zou worden lastiggevallen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat het bijzonder opmerkelijk is dat haar belagers, die bij de machtigste personen in Macedonië zouden zijn, er tussen 2014 en juni 2019 op geen enkel moment in slaagden om verzoekende partij fysiek aan te vallen en er tot aan haar vertrek niet in slaagden haar effectief te liquideren. Het feit dat verzoekende partij veelvuldig reisde naar verschillende landen, er op geen enkel moment internationale bescherming vroeg en telkens terugkeerde naar Macedonië terwijl zij reeds vanaf 2014 of 2015 bedreigd werd, ondermijnt overigens de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar voorgehouden problemen.

Waar verzoekende partij in de pleitnota aangeeft dat haar vervolgers nog per maand 3 tot 4 keer naar haar huis komen en informatie over haar aan haar echtgenote vragen, komt zij niet verder dan blote beweringen waarmee zij in geen geval haar relaas op objectieve wijze vermag te ondersteunen.

Verzoekende partij gaat met haar betoog bovendien volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing en in de voornoemde beschikking gedane vaststelling dat, zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekende partij ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog uit niets blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt nu zij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen haar persoon.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS